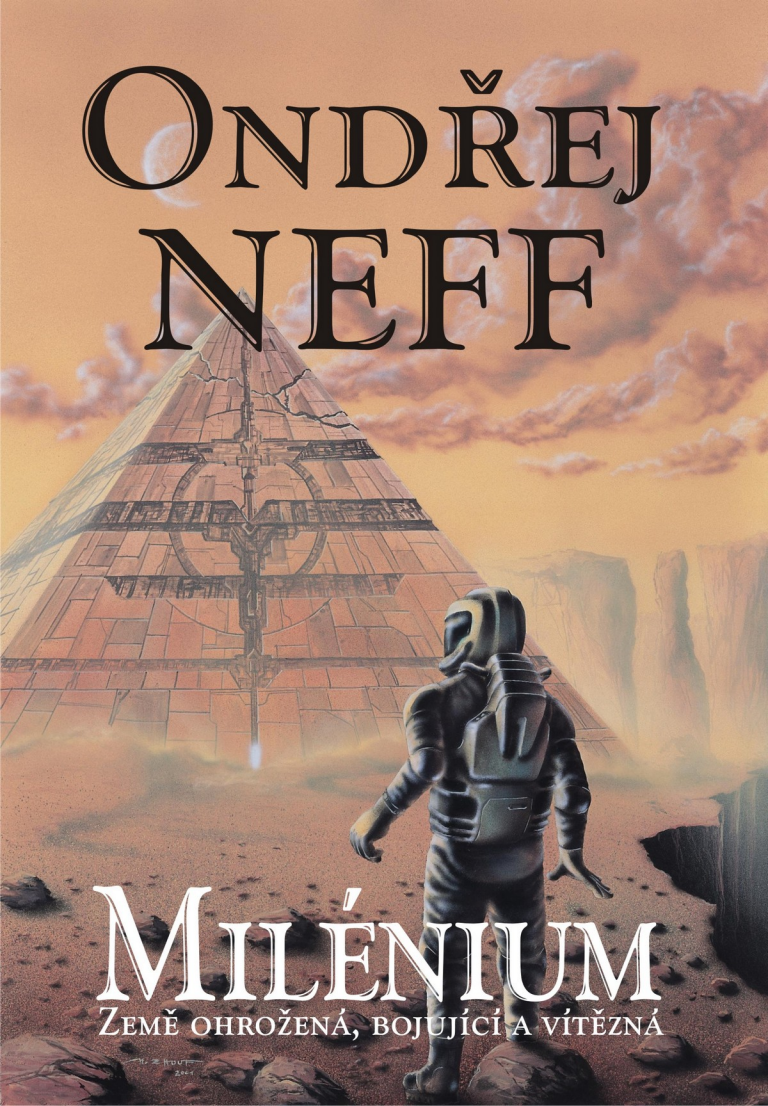

A movie poster for the Czech film 'Milénium'. The background is a surreal landscape with a large, cracked pyramid in the center. The pyramid has a large, stylized 'M' on its face. A person in a dark, futuristic spacesuit with a backpack is standing in the foreground, looking up at the pyramid. The sky is a hazy orange with clouds, and a crescent moon is visible in the upper left. The title 'ONDŘEJ NEFF' is at the top, and 'MILÉNIUM' is at the bottom in large white letters. Below the title is the tagline 'ZEMĚ OHROŽENÁ, BOJUJÍCÍ A VÍTEZNÁ'. At the very bottom, there is small text: 'M. Z. KOUT' and '2004'.

ONDŘEJ NEFF

MILÉNIUM

ZEMĚ OHROŽENÁ, BOJUJÍCÍ A VÍTEZNÁ

M. Z. KOUT
2004

PROLOG

Paže o rozměrech mužského stehna se vynořila ze stínu, prsty se roztáhly jako pařát kondora, pak spěchající chodec stačil jen zahlédnout odlesky pouličních lamp na hranatých chromovaných cvočcích na rukavici a vzápětí už jenom vnímal nesnesitelnou bolest na hrdle. Profesionál ho uchopil s přesností stroje za hrtan a stiskem prstů ho ochromil, takže mu v pažích nezůstala síla pětiletého dítěte.

Bolest netrvala dlouho.

Paže ho vtáhla do vchodu domu páchnoucího močí a kouřem hašíše s touž strojovou nesmlouvavostí, s jakou mu prsty sevřely hrdlo.

Byl za ten stisk vděčný.

„Vezměte mě s sebou... prosím,“ zasípěl, když sevření povolilo. Úpěnlivě se snažil spatřit útočnickovu tvář, doufal, že ho uprosí očima. Chtěl, aby ho odvěkli, kamkoli, a třeba aby s ním udělali cokoli, co uznají za potřebné - jen když se odsud dostane pryč.

Tma zadusila jeho naději. Nebylo ani vidět, že tiskne dlaně do znamení vroucí žádosti.

„Cože?“ ovanul mu obličej sprostý parfém kořalky saké. Naprostá lhostejnost k jeho osudu. Lhostejnost a účelovost přesných pohybů profesionálů zla.

Ohmatávaly ho drobné ruce. Byly hbité, cílevědomé. Ty pohyby ho v zápětí uvedly do zmatku, neměly totiž smysl, hbitost zůstala, cíl se však vytratil. Co to s ním dělají? Ruce minuly jeho peněženku bez povšimnutí, elektronická databanka zůstala na svém místě v pouzdře na opasku. Útočníků bylo víc, nedokázal je ale spočítat. Nějaký záblesk ho na chvíli takřka oslepil, úlek byl vystřídán čistou hrůzou, když ho na dlaních zastudil kov. Snad ho nechtějí mučit... Bangkočtí lupiči někdy drtí svým obětím prsty, aby se dozvěděli kódová čísla bankovních karet.

Bylo by to strašné, ale dávalo by to smysl.

Mohl by je zastavit, mohl by je přesvědčit, že jim řekne a dá všechno i bez mučení, jen když ho vezmou s sebou.

Nechtěli však po něm nic.

Venku se ozval dupot, hulákání.

Je to jako hon na lišku, blesko mu hlavou. V dětství se jednoho takového podniku zúčastnil. Docela ho to bavilo. Byl mezi honci, připleťl se mezi ty krásné muže v červených oděvech jako šlachovitý chlapec v džínách, jako honec, neměl mezi nimi

co dělat, kdokoli ho mohl přetáhnout bičíkem, ale neudělali to, nejspíš je strhnul pohled na jeho nadšení, na jeho živočišnou radost z organizované vraždy, sami byli přece také vrazi, bavila je smrt.

I toto je hon. Nyní ho baví už podstatně méně. On je tou liškou.

Byli tady.

Zmalátněl, kolena se mu podlomila, pootevřel ústa. Pozdě... Ve vchodu zařval revolver a ohnivý ďábel bujně prohnal temnotou devítimilimetrovou střelou.

Opřel se o plesnivou stěnu, pokusil se o ni zachytit dlaněmi, ale nohy ho už neposlouchaly, klouby mu povolily, takže se těžce sesul na udupanou zem.

„Stát! Ani hnout! Policie!“

Výzva potvrzená dalším výstřelem.

Dusot prchajících bosých nohou připomínal cupitání prchajících krys. Kdybych tak mohl být jedním z nich... pomyslí si.

A byly tu další ruce, neméně silné a bezohledné. A znovu chlad kovu, dvou ocelových prstenců obemykajících zápěstí.

Světelné trámy svítilen bořily hradbu tmy. Narážely však jen na plesnivé stěny domu, na okamžik se zastavily na červeně nalakovaných dvířkách opatřených masivním visacím zámekem, na potrhaném plakátu zapovídacím prodej psychostimové elektroniky, na plastickém pytli naditým hniječím zbytky.

„Vstávejte, Garrette,“ křičel někdo. „Vstávejte. Hlavu vzhůru, teď budete pro změnu umírat vy.“

Však já už umírám, nechte mě být, blesko muži hlavou.

Postavili ho na nohy. Venku zakvílely pneumatiky. Bodejť by tak prudce nebrzdili, pomyslí si, když pneumatiky neplatí ze svého. Proč takový chvat? Už jsem váš...

Když ho vystrkali na chodník, stačil ještě zhlédnout, jak se veliký štábní offimobil thajské policie živočišně chvěje na rozkmitaném pérování. Měli byste si nechat vyměnit tlumiče...

Policisté uniformovaní i v civilních oblecích vedli zajatce k vozu. Ulička, ještě před chvilkou plná lidí, připomínala mrtvou filmovou kulisu dva dny po natáčení. Jen smečka vychrtlých psů tudy běžela za svým vůdcem, který se pyšně rozhlížel, jako by to bylo jeho zásluhou, že se lidská chasa odtud tak rychle vytratila.

Z offimobilu vystoupili dva muži, jeden Thajec, druhý Evropan. Evropanovi mohlo být padesát, možná dokonce

pětapadesát let. Na jeho těle bylo možno nalézt tři balvanovité útvary: dvojici pěstí a lebku. Pěstí byly zvyklé rány udílet, lebka je dokázala absorbovat bez viditelné újmy na integritě. Oči měl však ten muž zvědavé, mladistvě čilé. Přestože se rád tvářil mrzutě - měl totiž za to, že mrzutost patří k jeho povolání, vrásky u koutků očí ho zrazovaly: rád se smál a dovedl i prohry brát z humorné stránky.

Asiat ukázal na zajatce rukou. To je on, vyjadřovalo Thajcovo gesto. Je váš. Evropan si zajatce pozorně prohlížel.

„Představoval jsem si vás jinak, Garrette. Myslel jsem, že terorista s tolika mrtvými na kontě bude nějaký superman. Jenže vy vypadáte jako živá sračka.“

Jeden z policistů, kteří zajatce třímali za paže, se zasmál a volnou rukou ho nepříliš silně ze strany udeřil do obličeje.

„Nechte toho,“ řekl Evropan. „Koneckonců, je to studovaný člověk. Pilot, informatik... a samozřejmě hlavně terorista. I to je vlastně druh filozofického vzdělání.“

„Vyblijte si oči, Salzmann,“ doporučil mu zajatec ne právě vybranou mluvou. Evropan se zasmál.

„Oči. Ano, i ty nás zajímají. Odveďte ho dovnitř,“ řekl policistům a ukázal na otevřené dveře offimobilu.

Žluté a červené kruhy, které až dosud zajatci mátlý zrak, se rozptýlily. Vnímal už vnitřek vozu. Spatřil kovové křeslo s okopaným nátěrem, přišroubované rezavými maticemi s důkladnými podložkami k podlaze, se širokými řemeny na madlech a na opěradle. Vykřikl a pokusil se vzepřít nohama o práh. Úder pěstí na žaludek mu vyrazil dech. Padla na něho beznaděj. Čekal, že ho budou mučit, ale překvapilo ho, že to začne tak brzy, už teď, na ulici.

Policisté obvykle nechají zadrženého nějaký čásek vyžrát ve vězeňské cele. Pak si ho teprve vezmou do parády.

Mají nejspíš naspěch.

Odemkli mu pouta, ale vzápětí mu kolem paží, ale i nohou, hrudi a krku utáhli řemeny. Byly na omak slizké. Napadlo ho, zdali je to pot anebo krev předchozích obětí.

Evropan nastoupil za ním, otočil se k němu zády a něco kutil u pracovního stolu.

„Jste Herbert Garrett, narozený 29. listopadu 1960 v Dublinu,“ konstatoval. „Povolání... terorista. Vy byste řekl, příslušník Hnutí za osvobození Jihu.“

„Já bych řekl,“ ozval se spoutaný, „že jste smradlavý impotentní sráč.“

„To říkáte teď,“ usmál se na něho Evropan vlídně. „Uvidíme, co budete říkat za týden. Teď si vás identifikujeme.“

Úleva i úlek současně.

Nebudou ho tedy hned mučit, nechají si to na potom. Nejdřív mu sejmou otisky prstů a obraz kresby očních duhovek kvůli identifikaci. Jaké další informace ale vyplavou na hladinu informačních tůní počítačové databanky? Hnutí za osvobození Jihu, no dobrá. To ale není všechno, zdaleka to není všechno...

Do třetice ho cosi zastudilo na rukou. Daktyloskopické scannery... Zavřel oči, aby znesnadnil zaměření duhovek, ale Evropanův asistent mu prsty otevřel víčka. Zatčený divoce rejdlil očima ze strany na stranu, ale záblesk výbojkového světla dokázal vystihnout ten správný zlomek vteřiny. Scanner zachytil kresbu jeho očí a předal informaci databance. Evropan se zasmál.

Past sklapla. Informace se ocitla v čelistech mikročipů, které ji teď budou - ne moc dlouho - žvýkat.

Venku se ozvaly nějaké hlasy.

„Co se děje?“ houkl Evropan.

„Přijeli lidi od *Group Eight*,“ odpověděl mu kdosi starostlivě.

„Pošlete je do hajzlu,“ doporučil Evropan. „Větší bere. Jsme *Světová antiteroristická*. A tohle je vrah, a pěkně svinský k tomu.“

„Máte pravdu, Salzmanne, že větší bere,“ řekl někdo venku. Zajatec ho nemohl vidět, protože řemeny mu nedovolovaly pohnout hlavou na stranu, ale podle přízvuku odhadoval mluvčího na Japonce. „Musí to ale být správná karta.“

„Garret je velmi správná karta. Řekl bych... eso, samozřejmě kulové.“

„Omyl. Tenhle člověk se jmenuje Brian Tevis.“

„Vy jste se zbláznil, Macumuro. Včera odpoledne na letecké základně zabil vysokého důstojníka a pět nevinných lidí...“

„Upřímně lituji smrti generála Schloempa a lidí, které kolem sebe shromáždil jako živý štít. To ostatně výmluvně vypovídá o jeho mravním profilu. Skončil tak, jak skončit *musel*. Brian Tevis ale neměl s atentátem nic společného. Musel jste se zmýlit. Chytil jste jiného člověka. To se při policejní práci stává, není to žádná tragédie. Pokud se o tom nedozví tisk, samozřejmě.“

Zajatec tiskl oční víčka k sobě. Mozek se pomalu probíral informacemi, které k němu doléhaly zvenčí. Pět nevinných lidí... Proč stáli tak blízko? Proč se pokusili tyрана a zaprodance vykořisťovatelů krýt vlastními těly? Proč se nechali zpitomět imperialistickou propagandou? Proč je zkorumpoval bezduchý blahobyť, vzestup národního produktu a proč jim nevádí úpadek

prastaré kulturní tradice, která *jediná* může chudý Jih zachránit před vlivem bohatého Severu? Proč se postavili před ústí samopalů, třebaže jim muselo být jasné, že smrt je neodvratná? Schloemp je k tomu donutil, to je jediné vysvětlení. Byli nevinní, můj bože!

Co to ale ti lidé ještě povídají... Kdo je to Brian Tevis?

Macumura měl se Salzmannem fyzicky, ale i vystupováním mnoho společného. Stejně povolání, podobné metody, příbuzná letora... Kdyby se ti dva utkali, kdo ví, jak by to dopadlo!

Do hovoru vstoupila kratičká melodická znělka. Salzmann se rychle otočil. Čekal, že na monitoru počítače spatří jméno Garrett, ale stálo tam Tevis, ať se díval jak se díval. V roce 1960 se narodil, ale v dubnu. Na listině hledaných zločinců byl, ale ne pro terorismus a masové vraždy, nýbrž pro pašování hodinek, krádeže automobilů a padělání elektronických letenek.

Zatracený Macumura, je snad čaroděj? Vždyť tohle je tak jasný případ. Jsou svědkové, kteří dosvědčí, že dnes odpoledne...

Prokurátor bude chtít přesnou identifikaci. Otisky prstů, oční duhovka... O kom tady jde řeč, o teroristovi Garrettovi, nebo o jakémsi Tevisovi, podvodníčkovi desátého řádu?

„No tak, Salzmann, pusťte pana Tevise. Musíme se ho na leccos vyptat. Singapore Airlines ošidil o patnáct tisíc babek, hajzl jeden. Nebo snad... Mám zavolat státní policii? Víte přece, že s ní nemáte nejlepší vztahy.“

Salzmann chvíli hrál roli Lotovy ženy, pak přistoupil ke křeslu a uvolnil řemeny. Byl si jist svou věcí. Těmhle chlap je Garrett. Čert ví, kdo dokázal vstoupit do databanky a vyměnit v ní informace o identitě. Čert to ví, pokud to neudělal on sám.

Na vstup do databanky si netroufne jen tak někdo.

Salzmannovi svitlo.

Group Eight... No ovšem. Ti přeci pracují pro Macušitu, jeden z největších průmyslových koncernů světa, jednoho z Leviathanů, z firem, které si mohly dovolit koupit si pro svoji soukromou potřebu celý suverénní stát, a s jeho suverenitou křeslo v OSN a další výhody... Za obrovskou cenu, která ovšem v *budgetu* takového Leviathanu nehrála významnou roli.

Já proti Macušitě nemám šanci, řekl si Salzmann.

Zatím.

Pokynul svému asistentovi, aby pomohl zajatci vstát, a Thajec celkem správně usoudil, že to nemusí dělat právě ohleduplně. Garretta Tevise z offimobilu více méně vykopli a nejspíš by odchod

nezvládl v plné důstojnosti. Naštěstí ho zachytila masitá náruč pana Macumury.

„Tak pojd'te, Tevisi, pojd'te. Není to jen Singapore Airlines. Proč jste si zasedl zrovna na Deltu? To jsou velmi nedůtkliví pánové...“

Dřív než nasedli do širokánské *american style* toyoty, dostihl je Salzmannův hlas: „Nemyslete si, že jste z toho venku, Garrette. *Group Eight*, seru na vás, Macumuro! Seru na Macušitu, seru na všechny zasraný Leviathany. Soukromý státy... seru na ně. Dobře, dokázali jste tady tomu vrahounskému hajzlovi prohodit záznamy v databance. Oukej. Jenže, já vám něco povím, Macumuro. Já nejsem sráč koupenej nějakou zkurvenou firmou. Já jsem normální policajt. Vy taky, Garrette, poslouchajte, co vám uši stačej. Já vás nespustím z merku... i kdybyste mi měl utéct třeba na Mars.“

Toyota odjela do tmy a do zvuků obyčejně tajemné ulice a do světla lucerny se vrátilo obvyklé společenství mužů, žen, dětí a krys.

Salzmann se za ní díval, dokud mu nezmizela ze záměrné, jak by řekl balistik. Pak vsedl do offimobilu a řekl řidiči, aby jel pryč. Na otázku, kam že má jet, odpověděl dosti sprostou nadávkou.

Kapitola první

1

„Ještě jsme nemluvili o zárukách, pane Loewensteine,“ řekl Georg van Grof.

Chystal se uzavřít kontrakt s firmou Matra-Messerschmitt na utajený záznam funkce zbraňového systému Pointer firmy Macušita, řečeno velmi zdvořile; šlo ovšem o docela obyčejnou průmyslovou špionáž, řečeno věcně, dokonce krádež, řečeno drsně, avšak pravdě nejbliž. Pan Loewenstein, zástupce Matra-Messerschmittu, který se právě chystal přiložit titanový hrot svého plnicího parkeru k ručnímu papíru smlouvy, zvedl oči barvy ubrusu ve vinárně *Blue Laguna*, Nice.

„Záruky z vaší strany?“ opakoval měkkou, jakoby zastřenou angličtinou. Pětatřicetiletý šéf tajných operací firmy Matra-Messerschmitt patřil k tomu druhu Němců, kteří vypadají jako Američané, chovají se jako Francouzi a tvrdí jsou jako Teutoni. Nebylo by divu, kdyby se mezi jeho předky našli Heydrich i Canaris. „Ty jsou přece obvyklé. Váš život, van Grofe. Život vaší ženy. Životy zde přítomných pánů.“ Usmál se na Golanze a profesora Németha, kteří strnule seděli opodál. „Nebo jste snad myslel... záruky ze strany Matra-Messerschmittu?“

Hrot pera tkvěl ve vzduchu. Loewenstein se ledově usmál.

„Možná, že jsem vás měl na naši podmínku upozornit dříve. Chci ale jednat solidně. Máte ještě cestu zpátky. Můžete od smlouvy odstoupit a my odejdeme a už se nikdy nevrátíme. Nic zlého mezi námi nebude. No tak, van Grofe?“

Širokým oknem vroubeným holandskými krajkami nahlíželo dovnitř šedé nebe britské metropole. Ve vzduchu byl trvale přítomen dým tabáku *Flying Dutchman*, pára čaje *Orange Pekoe* silně aromatizovaného bergamotovými oleji a pak ještě cosi těžko popsatelného, snad nejlépe jako „atmosféra klidu“. Snad tak voněla kůže klubovek, snad plátna starých obrazů, na kterých převládala hnědá a tmavozelená barva, snad srst koberce původu, zdálo by se podle složité symetrie květinových motivů, savonnerijského na podlaze, a možná se do této směsice vloudily i molekuly par dobrého koňaku, jež proklouzly kolem zabroušených zátek vsunutých do hrdel křišťálových karaf, ukrytých před zrakem návštěvníka za vykládanými dvířky domácího baru. Nicméně cosi přece jenom poněkud vybočovalo z aristokraticky poklidného rázu výzdoby místnosti. V intarziích

baru by bedlivý pozorovatel objevil symboliku salamandra, vedle hada požírajícího vlastní ocas další posvátné znamení alchymistů. Řádka rytin ve zlatavých rámech, rozvěšených vedle dveří, zobrazovala fáze mystické technologie výroby filozofického zlata. Tantristická soška na stole zase připomínala mystiku orientální. To byly stopy po jemné ruce a zvláštních zálibách Juliany van Grofové, amatérské, zato však nadšené vyznavačky tajných nauk všeho druhu, čím starobylejších, tím lépe.

Georg van Grof, majitel bytu - a tím tedy i všech těch vůní kolem, seděl ve vysokém ušáku potaženém goblénovou látkou zdobenou vinnými listy. Vypadal jako postava z Vernova románu zobrazená Bennetem nebo Fératem: muž asi šedesátiletý, nicméně mladistvě svěží. Kudrnaté černé vlasy mu neřídly, ale ani příliš nešedivěly; nezdálo se však, že si je barví, jejich lesk byl přirozený. Zato plnovous měl prokvetlý bílými nitkami, po stranách dokonce hustě. Kdo neznal jeho způsoby, mohl by si myslet, že se chystá na recepci dánského vyslanectví. Měl na sobě tmavomodrý, černě proužkovaný oblek z anglické vlny, bělostnou košili a tmavou kravatu. Obutý byl do střevíců původu zřejmě italského. Seděl v křesle, nohu přes nohu, pohodlně opřený, ruce v klíně a s hlavou poněkud nakloněnou na stranu pozoroval svého hosta.

Pak pohlédl na Viktora Golanze, svého tajemníka, na svoji pravou ruku, na své *alter ego*.

Golanzevi jistě nebylo ani třicet, avšak čísla z něho autorita muže disponujícího velikou mocí. Byl to ovšem přenašeč, nikoli zdroj moci, rozhodnutí vždycky jen vykonával, nikdy nevydával. Měl na sobě nenápadně šedavý úřednický oblek, sice velmi kvalitní a drahý, avšak rozhodně ne aristokraticky vznešený. Byl štíhlý, jeho pohyby byly atleticky energické a pružné, v tmavých očích měl jiskru a u koutků úst se mu rýsovaly přísné vrásky. To vše by se hodilo k obrazu výkonného úředníka mezinárodní korporace, jaký najdeme v každé příručce typu *Cesta k úspěchu*. Měl ale cosi navíc, nějaký vnitřní klid a sebedůvěru, možná i humor a rozhodně ironický nadhled. Pokud mu cosi chybělo, pak asi jakási stopa po dekadenci, stigma po osudovém dotyku, který vytváří z chytrých lidí génie a z mocných lidí vládce.

Golanze nepatrně pokývl.

„Nechápu, o čem hovoříte. Měl jsem za to, že už jsme se dohodli,“ řekl van Grof.

Golanze se neznatelně pousmál.

Němec se ještě chvilku na van Grofa díval, snad mu chtěl dát ještě vteřinku na rozmyšlenou, a pak se prudce naklonil nad

deskou psacího stolu a několika energickými tahy podepsal šek na jeden milion osm set tisíc liber šterlinků. Pečlivě si dokument prostudoval, a když na něm neobjevil žádnou chybu, podal ho přes stůl.

Zatím co van Grof dokument pročítal, Loewenstein věnoval pozornost vzdálenějšímu konci stolu, kde seděl tvůrce přístroje, profesor Béla Németh, usměvavý padesátník, oblečený do ryšavého homespunového obleku, který mu měl zřejmě přispět k pocitu stoprocentní anglickosti.

„Musím přiznat, profesore, že všechny reference - a že nebyly špatné - by naší firmě nestačily, kdybychom nevěděli, že firma van Grof disponuje mozkiem vaší capacity.“

„Máte pravdu. Od této chvíle prakticky všechno záleží na lidském faktoru,“ podotkl van Grof. „Naše firma je schopná bezezbytku monitorovat celý program Pointer a computerové pracoviště profesora Németha data vyhodnotí a rekonstruuje. Na jedné podmínce ovšem trváme. Sběrač a transmitter dat musíte dopravit na bojiště vy. Na operativní práci nemáme kapacitu.“

„To je domluveno,“ připustil Němec. „Sběrač je připraven, i... se speciálními modifikacemi podle našeho přání.“

Golanž se na něho pozorně díval. To asi bude pěkná všivárna, tyhle vaše speciální modifikace. Nechtěl bych být v botách muže, kterého pošlete na bojiště. Nahlas ovšem neřekl nic. Pan Loewenstein pokračoval: „Už jsme svého muže vybrali a instruovali. Válka, to je naše starost, přinejmenším částečně. I koncem dvacátého století je válka věcí přinejmenším dvou stran... Zpracování informace je ovšem stoprocentně vaší věcí.“ Uklonil se profesoru Némethovi, který sebou potěšeně zavrtěl, jako by zpracování dat z jakési bedýnky bylo maximální potěšení jeho života.

Van Grof neodpověděl, mlčení neporušil ani Golanž. Němec usoudil, že už není co podstatného dodat. Usmál se, pokynul svému asistentovi a osobnímu strážci v jedné osobě a ten vyjmul z kapsy pouzdro, podobné elektronické databance. Přístroj byl černý, pokrytý měkkou porézní hmotou odolnou proti špíně. Golanže nepřekvapilo, že víko přístroje je ozdobeno módní postavičkou ještěrky.

„Vaše vyprávění, pane van Grofe, o zvláštních zálibách vaší paní zaujalo naše vývojové pracovníky. Toto je skutečně databanka, ovšem značně specializovaná. Postavila ji pro nás firma OKIDA. Obsahuje prakticky veškerou ezoteriku evropského kulturního okruhu. Přímá návaznost na tajná učení

starého Egypta. Elektronický čaroděj v kapse, tak nějak by mohl znít reklamní slogan, kdyby se tento produkt dostal někdy na trh, o čemž ostatně pochybuji. Vaše paní ho může naučit mluvit vlastním hlasem, obsahuje značné množství zaklínadel. Kompletní kabala, alchymické spisy počínaje Smaragdovou deskou až po Fulcanelliho, Lassenika a Bora, primitivní lidové faustbuchy, tibetskou Knihu mrtvých. Věřím, že se vaše paní bude dobře bavit.“

„Jste velice laskav, pane Loewensteine,“ přikývl van Grof. „Musím přiznat, že dárek pro moji paní přijímám se smíšenými pocity. Zajímá mne jako vynikající dílo *advanced technology*, ovšem odpuzuje mne jeho vazba na šarlatánství a pavědu. Jsem to, čemu Američané říkají *outlaw*, muž mimo zákon - ale hlavně proto, že vnímám technologii ze stránky na výsost estetické. Každý zločinec se snaží akceptovat život zkratkovitou cestou, nemyslíte? Nu, ačkoli jsem - jak tvrdím - *outlaw*, jedny zákony bezvýhradně ctím - to jsou ty přírodní. Nicméně, jako estét a ovšem i milující manžel dárek přijímám a děkuji za něj co nejsrdečněji.“

Pan Loewenstein se usmál na znamení, že plně chápe van Grofův postoj.

Také Golanž si přístroj zaujatě prohlédl.

„Nikdy jsem o žádné firmě OKIDA neslyšel. Je to vaše nová filiálka?“

„Nemám tušení,“ odpověděl pan Loewenstein s pokrčením ramen.

„Já už to jméno někdy zaslechl,“ vražil čelo van Grof. „Vždycky ve spojení se špičkovou technologií. Nevzpomenu si ale, kde vlastně...“

Pan Loewenstein se uklonil. „Společnost Matra-Messerschmitt vám přeje hodně štěstí,“ řekl na rozloučenou a šel ke dveřím.

Dvoumetrový blondýn, podle všeho Švéd, který zřejmě měl skvěle vyvinuté všechny svaly kromě těch, které ovládají mluvicí orgány, otevřel Němci dveře. V předpokoji čekali další muži, postavy zápasníků v oblecích *top executives* londýnské City.

Když Loewenstein vyšel ven, Švéd se na chvíli zastavil na prahu. Ještě jednou si prohlédl Georga van Grofa, Viktora Golanze i profesora Bélu Németha. Zřítelnice měl vřelé jako ústí pistole. Loewenstein zatím vytáhl z kapsy radiokomunikátor a vyvolal kód. Jeho hostitel by byl neobyčejně překvapen, kdyby spatřil tvář, která se mihla na miniskrínu: nepatřila člověku, ale nějakému zvířeti, nejspíš ještěrovi. Švéd, když se vynadával na van

Grofa a jeho spolupracovníky, překročil práh a neslyšně za sebou zavřel dveře.

„Takže, milý profesore, jak vidíte...“ řekl van Grof a zlehka zamával šekem ve vzduchu.

„Jste skvělý,“ řekl profesor Németh. „Slibuji vám... slibuji vám...“

„Že budete pracovat tak efektivně jako dosud. To ovšem je samozřejmé, milý profesore. Jak odhadujete další časový postup?“

„Slibuji... promiňte. Plně funkční psychoelektronický *supercomputer* bude hotový do poloviny příštího roku. Ano, konec června 1998, to je víc než pravděpodobný termín. Za těch mizerných pár švestek od Matra-Messerschmittu vám postavím první psychoelektronický počítač v dějinách! A pak, van Grofe, pak budete...“

„Pán světa...“ podotkl van Grof ironicky.

„To ne,“ řekl profesor Németh vážně. „Ale třeba mu lépe porozumíte.“ Vstal. „Mám za to, že moje přítomnost už není nezbytná, pane van Grofe,“ řekl. „Mám dole ještě hodně práce.“

Van Grof ho pokynem hlavy propustil. Profesor se zřejmou úlevou spěchal ke dveřím. Na prahu se otočil, chtěl ještě něco říci, ale jenom potřásl hlavou a zmizel.

Oba muži se za ním chvilku dívali.

„Na spojení počítače páté generace a lidské psychiky se teď pracuje na celém světě,“ řekl van Grof starostlivě. „Kdo bude první...“

„Dokáže ostatním znepríjemnit život,“ doplnil ho Golan.

„Z toho mám největší obavy. Myslíte, že profesor bude včas hotov?“

„Je nejlejší,“ řekl Golan. „Někdy mám dokonce dojem, že to je podvodník.“

„Jak to myslíte?“

„Že už má hybrid mozků a počítačů hotov... a nosí ho ve své lebce.“ Van Grof se suše zasmál. Pak řekl vážně: „Dobrá, teď k věci, k té všední věci. Musíme si zasloužit oněch - jak řekl profesor - pár švestek. Je to milión osm set tisíc, pro upřesnění a vaši informaci. Věnujme se nudnému problému zvanému Pointer.“

Golan si otřel ústa hřbetem ukazováku a po kratičkém odkáslání řekl: „Ve válce mezi Paňdžábem a Kašmírem Macušíta zcela určitě Pointer nasadí. Věřme, že Matra-Messerschmitt pošle na jeviště operací opravdu spolehlivého člověka. Schopného sběrač dat ovládat, včetně ultimitové nálože.“

„Nálože?“ podivil se van Grof. O tomto detailu nebyl informován. Golan přikývl.

„Samodestrukční zařízení. Předali jsme přesné instrukce. Jakmile transmitter předá všechna data, po třiceti vteřinách vybuchne a zmizí ze světa a s ním všechny důkazy. Jedna exploze granátu navíc se na bojišti ztratí, jak si myslím.“

„Takže... v čem je teď hlavní problém, Golanzi?“

Van Grof se díval na svého tajemníka a pravou ruku poněkud ironicky. Golanzi by ho neobtěžoval detaily, kdyby nenarazil na nějakou pro něho nepřekonatelnou bariéru.

„Vidím dva hlavní problémy. Především potřebujeme znát přesný čas, kdy konflikt vypukne. Program Pointer je chráněný na všech úrovních, jak jistě chápete.“

Poslední poznámka byla zbytečná. Van Grof velmi dobře chápal.

„Co to znamená, přesný čas?“

„Znamená to alespoň den. Když budu znát den konfliktu, ručím za výsledek.“

„Golanzi, Golanzi...“ podotkl van Grof káravě. „Vy mi ručíte za výsledek v každém případě. Slyšel jste, co pan Loewenstein řekl. A druhý problém?“

„Podle toho, co zatím o Pointeru víme, jde o vysoce sofistikovaný program individuálního řízení zbraňových systémů. Úloha jednotlivce je prakticky redukována na jejich fyzický transport. Cíle vyhledává počítač, rozhoduje i o okamžiku palby.“

„V další fázi vývoje,“ poznamenal van Grof, „vojáky nahradí roboti. Tím se ovšem dostaneme zcela do sféry *zakázaných technologií*.“

„Není pochyb o tom, odkud bude Pointer řízen: z paluby raketoplánu Diamond, vlajkové lodi paňdžábského letectva. Pokud máme úspěš, musíme dostat do systému počítače parazitní program, který bude monitorování řídit.“

„Nelze to udělat jinak? Je to přece transmitter jako každý jiný...“

„Nedovedete si představit dokonalost ochrany systému Pointer,“ řekl Golanzi. „Samotný sběrač s transmitterem nestačí, ale ani parazitní program na palubě Diamondu by nic nezmohl. Spolupráce obou komponent je nutná.“

„Vy tedy máte v rukávu nějaký trumf,“ řekl van Grof.

Golanzi se pousmál. „Běžná zpravodajská rutina. Každý projekt má svoje slabé místo. Myslím, že dokážeme zjistit přesné datum konfliktu.“

Van Grof se opřel o opěradlo a spojil konečky prstů do úhledné stříšky, jako vždy, když přemýšlel.

„Poslouchám.“

„Pointer je komplexní projekt. Macušita přirozeně rozptýlila jeho vývoj po celém světě. Stabilizační zařízení vyvíjí firma Zero-Zero. Sídlí v Gdaňsku v Polsku. Je údajně francouzská, a ve skutečnosti japonská. Její hlavní eso je ale Francouzka. Marie-Anne Letierová se jmenuje.“

„Teď musím být opatrný, táhlo Golanžovi hlavou.“

„Macušita v Polsku,“ řekl van Grof. „Zajímavé.“ O Letierové se nezmínil. Dokonce předstíral, že jméno té ženy přeslechl.

„Tahle Marie-Anne Letierová je fyzik. Propadla fononové teorii,“ pokračoval Golanž.

„Nu?“ poznamenal van Grof lhostejně.

„Vypráví o ní kdekdo. S koncem tisíciletí, s Miléníem, nastane konec světa,“ nenechal se vyrušit Golanž. „Podle téhle teorie bude provázen masivní emisí fononů, subelementárních částic rychlejších než světlo. Letierová vyrobila fononový detektor, zamontovaný do kosmické družice. Má sloužit jako hláska. Oznámí lidstvu, že nastává požár.“

Pokrčil rameny. Tak to je, šéfe, já si fononovou teorii nevymyslel. A humbuk kolem Milénia je mi stejně směšný, jako vám.

„Fononový detektor,“ opakoval van Grof. Ach bože, jakých nesmyslů se ještě dočkám, vyjadřovala křivka jeho ušlechtilého profilu. Podepřel si hřbetem pravé ruky bradu, jako by se obával, že usne, hlava mu poklesne a důstojnost zjevu bude ta tam. „Potíž je v tom, že detektor funguje jen na oběžné dráze kolem Země.“

„Jak to ví ta Letierová, že funguje,“ zeptal se van Grof, „když ho na oběžné dráze nikdy neměla?“

„To je podobný druh otázky, jako je ten týkající se skokanů z vysokého můstku. Skákat může jen ten, kdo to umí, a naopak, ten, kdo to neumí, se nemůže na můstek vypravit. Jak se tedy může někdo naučit skákat z vysokého můstku?“

„Musí si věřit,“ řekl van Grof.

Golanž přikývl: „Letierová svému projektu věří stoprocentně. Její fononová družice váží osm kilogramů. Je to fakticky jen termoska s kapalným dusíkem a uvnitř je detektor, pár mikročipů a komunikační a stabilizační zařízení.“

„Něco jako čtóra,“ podotkl van Grof.

„To není špatné jméno pro družici,“ chválil Golanž. „Je tu tedy fanatická vědátorka, je tu družice, je tu bláznivá teorie. Jenom jedno chybí: prostředky, jak družici dostat na orbitu.“

Cítil, že mu prudčeji buší srdce. Věřil, že přes Letierovou se dostane k tajemstvím Macušity, že francouzská vědkyně je slabé místo utajení programu Pointer.

V místnosti bylo slyšet tikot sloupkových hodin, zdobených slonovinovou řezbou loveckého výjevu: psi se vrhali na jelena. Golanž vstal a odešel k vysokému oknu. Venku kroužilo tyrkysově zelené ultralehké letadlo. I ono připomínalo ještěra. Tahle ještěřčí móda začíná být otravná, pomyslel si Golanž, pohlížeje na letadélko. Komu patřilo? Macušitě? Nedávno se firmě van Grof podařilo získat výsledek norského výzkumného programu: odposlech hovorů uvnitř letícího vrtulníku. Celkem jednoduché zařízení... Lidé uvnitř helikoptéry vždycky tolik křičí! Stačí odfiltrovat snadno definovatelný hluk motoru a konverzaci můžete poslouchat i z paluby jiné helikoptéry. Slyší ještěří letadélko, co si oni dva povídají?

Chvilku letoun pozoroval, pak se obrátil do místnosti a opřen o parapet si založil ruce na prsou. Místnost byla stíněna proti odposlechu lepší elektronikou, než jakou měli v Bílém domě. I to vysokánské okno s bíle natřeným rámem bylo elektronicky stíněno proti odposlechu, jistě k velikému vzteku posádky lehkého letounu - pokud to byli čmuchalové. Žijeme krásnou dobu, uvažoval Golanž. Lidé jako van Grof si bezpečně udržují technologický náskok před upachtěnými úředníky.

Miloval tyto chvíle. *Nelegální technologie* se staly vášní jeho života. Byl to výnosný byznys, to bezesporu, ale zároveň i báječné dobrodružství. Ve světě, kde je všechno plánováno, je vlastně každý nápad nelegální: pokud je skutečně originální, musí nutně kolidovat s tím, co na světě už je trvale usazeno a vkořeněno. Nápad vždycky má v sobě destabilizující funkci. Proto je všude tolik výborů a rad a grémií, proto je tolik týmů a tak málo individualit. Systém se brání před genialitou jako před zhoubným virem. Svět se brání své transformaci, ať ke zlému nebo dobrému.

Van Grof, sám geniální, pomáhá genialitě likvidovat systém. *For money and fun*, pro peníze a švandu, jako když Bonnie a Clyde kdysi vylupovali banky. Co asi myslel tou větou, že hledá vhodného člověka... uvažoval Golanž. Van Grof zřídka kdy mluvil do větru, odtaziť.

Van Grof přemýšlel.

Fononová teorie... Všichni hned mluví o teoriích, o každém nesmyslu, který spadne z nebe a zaplaví nedělní přílohy novin. Vědecké objevy se rodí jinak. Nejprve se projevují jako matné červánky nad temným horizontem nevědomí, jako náznaky čehosi

tušeného. Pak přichází prudká bouře. Myšlenka se rodí v bolestném střetu vědecké oponentury. Žádný hrdelní proces není tak přísný a nesmlouvavý. Je to spíš bitva než cokoli jiného. Někdy trvá celá léta a zdaleka ne vždycky je vítězná pro ty, kteří ji rozpoutali.

Pokud uspějí, pak ovšem nastává v kalendáři lidského poznání nový den.

Fononová teorie... Zase jeden z těch humbuků, které zazáří jako rachejtle a vyvolají potlesk hlupáků. Nevytvoří nový den, spíš zvíří kal u dna.

Ovšem van Grof miloval kalné vody...

„Co je to zač, ta Letierová? Skutečný fanatik?“ zeptal se.

Sláva, zajásal Golanž v duchu. Jakmile šéf položí tuhle otázku, vždycky to znamená, že se o dotyčného opravdu zajímá. Třeba právě ona...

„Myslím, že by udělala všechno pro to, aby tu svoji Čturu dostala na oběžnou dráhu. A programu Pointer je velice nablízku.“

„Proč si to myslíte?“

„Nechtěl jsem zabíhat do takových podrobností... Je to dcera fyzika a archeologa a taky astrologa a bůhvíčeho ještě Raymonda Letiera.“

„Ten přece zmizel někde v Africe!“

„V Egyptě. Fononová teorie je jeho dílo. To on vymyslel Čturu. Marie-Anne ji jenom realizovala. Podle všeho má na otce velkou vazbu. Chce mu dokázat, čeho je schopná. Prostě, komplex slečinky z dobré rodiny.“

„Musí vědět, že slovo milosrdenství v japonském slovníku neexistuje.“

Golanž pokrčil rameny.

„Francouzka, která žije v Polsku. Musí to být tvrdá nátura, i když je z dobré rodiny.“

Golanž nedokázal pochopit, co se teď děje ve van Grofově ušlechtilé hlavě, dovedl to ale popsat: mistr už spřádá plány, jak to zařídit, aby se Čtura s fononovým detektorem dostala na oběžnou dráhu s minimem nákladů a maximem peněžního efektu. A tím přijít na kobyliku programu Pointer. Tím proslul a vynikl v šerém světě *nelegálních technologií*. Pohyboval se ve vztazích a vazbách světových výrobců špičkové techniky jako pavouk v pavučině. Za většinu úspěchů vděčil schopnosti postavit jedny proti druhým tak, aby z toho on měl prospěch. Zřídka za něco platil. Většinou to dopadalo tak, že společnosti, které mu prokazovaly službu, za ni ještě samy zaplatily - aniž tušily,

komu vlastně slouží. Takže tedy Letierová... Jestliže je opravdu fanatik, je i zranitelná. Prozradí přesné datum konfliktu.

„Jak chcete vypustit družici? To není tak snadné ani v tomhle dnešním bláznivém světě. Věřím, že máte nějaký nápad, Golanzi,“ řekl van Grof. V jeho hlase byla výzva. „Rusové?“

Golanž samozřejmě věděl, že ta tam je doba, kdy Rusové byli nelegálnímu obchodu s technologiemi užiteční. Jejich zlatá doba trvala dva tři roky po rozpadu Sovětského svazu a pak pohasla. Něco ale říci musel, šéf si to přál.

Van Grofovi ovšem nepřipadal ten nápad dobrý.

„Dejme tomu, že váš nápad je dobrý. Já ale nechci platit za vypuštění družice málo, Golanzi. Nehodlám platit nic. Maximální zisk za žádných výdajů - to je cíl, pravda, obtížný, avšak dostatečně krásný na to, abychom se ho snažili dosáhnout.“

Van Grof přitahoval Golanze takřka fyzicky. Nikdy nepotkal člověka, který v sobě soustřeďoval tolik bohatství, moci, ale i inteligence a ušlechtilosti. Byl to zločinec? Samozřejmě. Radioaktivní i chemický odpad, genetické inženýrství, zbraňové systémy, ale i nedovolený počítačový software, vědecké informace včetně tak na pohled nepraktických věcí, jako jsou vysoká prvočísla, to všechno patřilo do okruhu van Grofových zájmů. Jeho operačním polem byl celý svět, ke spolupráci byl schopen získat kohokoli - zpravidla tak, že dotyčný netušil, komu a proč slouží, ba dokonce, že vůbec někomu slouží.

Golanž byl ve van Grofově organizaci číslo dvě, ovšem číslo jedna bylo tak vysoké, že druhořadost postavení ho věru nemusela urážet.

„Fononová teorie je nesmysl,“ řekl van Grof, „ale je třeba ji vést v patrnosti.“

„Instinkt?“ usmál se Golanž.

„Opatrnost. Vyplácí se.“

„Nevěřím vám, šéfe.“

„Že ne?“

„Nevěřím, že vám jde jenom o zisk. Právě proto ne, že o něm pořád mluvíte.“

Někdy rád šéfa dráždil drzími poznámkami. Jemu ano, jemu šlo jenom o zisk. A taky o trochu zábavy. Ale van Grofovi? Na to Golanž nikdy nedokázal najít odpověď.

„Zisk, to je klíč k dnešní šílené době,“ řekl van Grof. „Právě proto, že je tak nesmyslný. Proč my bychom potřebovali zisk, Golanzi... Chceme snad něco?“

Já třeba jo, pomyslel si muž číslo dvě. Třeba bych se rád jednou oženil. A měl vilu v Bangoru ve Walesu, na některém z útesů z fialové břidlice nad fialovým mořem pod fialovým nebem.

„Nechceme nic,“ odpověděl si van Grof, „kromě jediného: chceme dobu prožít tak, jak si zaslouží. A ta si zaslouží být týrána do krajnosti. *Nelegální technologie!* Ještě větší humbuk než fononová teorie. Ovšem, že jsou na světě technické prostředky, které slouží ke škodě i dobru lidstva. Cyklon B vynalezli chemici IG Farben jako prostředek k hubení štěnic. Zabíjeli jím Židy. Je to snad argument proti chemii?“

Golanž se ohlédl po ultralehkém letadle. Už bylo pryč.

„Jsou technologie, které přímo obtěžují lidi a neposkytují jim žádné dobro. Třeba odposlech hovorů v helikoptéře.“

„Jste si jistý, že nemůže přinést žádné dobro?“

Golanž pokrčil rameny. Van Grof se na něho usmál.

„Jednou vám připomenu tuhle chvíli, Golanzi.“

„Možná. Stejně si ale myslím, že technika by měla mít nějaké meze.“

„Kdo je stanoví? Které grémium mudrců?“

„Zdravý rozum.“

„Mám ho já? Máte ho vy? Potíž je v tom, Golanzi, že člověk je živočich jako každý jiný. Jeho mozek je mimořádně sofistikovaný, ale pořád je to jenom mozek živočicha ovládaného prastarými rodovými instinkty. Živočich dokáže působit na své okolí, umí je i zásadně změnit, ale jeho akční radius není v zásadním rozporu s regenerační schopností okolí. Prostě, co jednotlivec natropí, v daném čase tlak prostředí zahladí. Člověk se ale dopustil zásadního zločinu tím, že vynalezl velkou skupinu, Golanzi, přesahující rozsahem jeho přirozené dispozice. Ne oheň, ne střelný prach, ne atomová energie - ale ustavení velké skupiny, této inteligentní bytosti bez rozumu, je tím hlavním zločinem, k němuž došlo už v dávné minulosti. Lidstvo koná takové činy, které mají neodhadnutelné, natož pak ovlivnitelné následky. Nejenže následky činů lidstva nelze v dané časové jednotce normalizovat - nejde je předvídat a zvládat.“

„Vy ovšem pomáháte těm nejbrutálnějším technologiím rozšířit se co nejvíce po světě. Fandíte *nelegálním technologiím*. I tam, kde se lidstvo pokouší postavit bariéru svému poznání, stojí van Grof a bariéry proráží zlodějským hasákem.“

„Pokusy lidstva stavět bariéry poznání... Nenechte se vysmát. Jsou to řeči alkoholika na téma *už nikdy ani sklínku*.“

„Mám někdy strach...“

„Vy, Golanzi?“

Golanž pokrčil rameny.

„Třeba na těch hloupých řečech o Miléníu něco je. Třeba se blížíme bodu, ze kterého není návrat. Třeba uvolníme něco, co bude mít následky... nenapravitelné v žádném čase.“

„Invaze ještěrek?“

„Mluvím vážně.“

Van Grof si prohlížel ještěří kresbu na *grimoiru* a pak vzhlédl ke Golanžovi. „I já se toho bojím, Golanzi. I těch ještěřů se bojím. Proč se o nich teď všude tolik mluví? Proč přišly na svět želvy nindža, ten protivný Leonardo, Raffael, Michelangelo a Donatello, proč je vystřídal Ještěř Jakub a po nich Veselí Salamadři, proč ještěřky vytlačily tradiční medvídky z dětských postýlek? *Toto* je pro mne důvod k neklidu. Jenže, protože jsem autenticky skromný, nemyslím si, že lidstvo dokáže na bod bez návratu nedojít jen proto, že já se vzdám své vášně pro *nelegální technologie*. Jsem nepatrný a můj význam je nulový. Lidstvo dojde i beze mne tam, kam je mu určeno. A pokud zůstanu v *byznysu*, alespoň se budu královsky bavit. Nemyslíte, že na to mám právo?“

Van Grof zavřel oči. Pro Golanze to byl jasný pokyn. Uklonil se, nejspíš zbytečně, ale co když jeho mocný šéf nějak zkoumá míru jeho zdvořilosti, a tíše opustil místnost.

Po jeho odchodu van Grof vzal do ruky Loewensteinův elektronický *grimoire*, jak se kdysi říkalo čarodějným knihám, a bedlivě si ho prohlížel. Byl v odolném plastickém pouzdře, z hmoty, kterou van Grof ještě nikdy neviděl. Tmavohnědá, až černá, na pohled matná, na omak pružná asi jako tvrzená guma. Na vrchní desce byl vskutku vykreslen Salamandr, bájný ještěř, žijící v plamenech.

Ještěř... Milénium, konec světa. Jak to stojí v Apokalypse? Z hlubin Země vystoupí Zvíře. Bude to ještěř, pozůstatek pradávných dob? Japonci kdysi natočili několik filmů o Godzille.

Jsi elektronická Godzilla, oslovil v duchu ještěří postavu na *grimoiru*.

Zamrazilo ho. Kdyby měl podlehnout bezprostřednímu nutkání, hodil by přístroj do nádoby na odpadky a předtím by ho zničil řádným úderem kladiva.

Ježto ale byl muž střízlivý a rozumně uvažující, odmítal předtuchy a osudová předznamenání a vsunul dárek do kapsy s pevným odhodláním ho své ženě předat.

K čemuž vskutku záhy došlo.